

Arrest

nr. 124 654 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2013 waarbij de aanvraag voor de verlenging van een tijdelijk verblijf wordt afgewezen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 19 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 6 december 2010 wordt aan de verzoeker een tijdelijk verblijfsrecht toegekend in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet. Dit verblijfsrecht is aanvankelijk geldig tot 6 januari 2012.

Op 10 augustus 2012 vraagt de verzoeker de verlenging van zijn tijdelijk verblijf. Bij beslissing van 12 oktober 2012 wordt het tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet verlengd voor de duur van de arbeidskaart, met name tot 17 juni 2013 + 30 dagen.

Op 10 juli 2013 vraagt de verzoeker om een nieuwe verlenging van zijn tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet.

Op 13 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf, aanvankelijk toegestaan op grond van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet, wordt geweigerd.

Het betreft de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 4 december 2013 en die als volgt, is gemotiveerd:

"A(...), M(...)

Geboren op (...) te (...)

Nationaliteit Marokko

Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 17.07.2013 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006. Zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Volgende voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf worden in onze vorige instructies dd. 12.10.2012 opgenomen:

■ een geldige arbeidskaart B met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches..) + geldig nationaal paspoort + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW)."

Betrokkene verzocht om de verlenging van zijn A-kaart op 10.07.2013. Betrokkene kan geen geldige arbeidskaart B voorleggen en legt in de plaats een beroepskaart van zelfstandigen voor als zaakvoerder van "DE B(...)" geldig van 04.07.2013 tot 03.07.2015. Er staat echter duidelijk vermeld op de beroepskaart dat de geldigheid ervan ondergeschikt is aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door de Dienst vreemdelingenzaken; zijn tijdelijk verblijf was toegestaan op basis van een arbeidskaart B geldig van 18.06.2012 tot 17.06.2013: voor rekening van carrosserie B(...). Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf, hierboven geciteerd en kan ook op basis van zijn zelfstandige activiteiten geen verlenging van zijn verblijf bekomen."

De gemachtigde beslist op 13 augustus 2013 tevens om aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

2. Over het voorwerp van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de beslissing te vermelden waartegen het beroep gericht is.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het

geding (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10), Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127 436).

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal. Om uit te maken welke overheids-handelingen een verzoeker definitief uit het rechtsverkeer beoogt te doen verdwijnen, moet de Raad niet enkel acht slaan op het voorwerp aangeduid in het verzoekschrift, maar kan hij ook nagaan welk resultaat de verzoekende partij beoogt te bereiken. Bij dat nazicht kunnen als relevante gegevens in aanmerking worden genomen: het belang waarop de verzoekende partij zich beroept, alsook en vooral de middelen die zij aanvoert, met name namelijk de vraag op welke rechtshandeling zij zinvol betrokken kunnen worden (cf. RvS 29 september 2003, nr. 123.578).

In casu heeft de verzoeker het voorwerp van het beroep in het onderliggende verzoekschrift als volgt omschreven: *“Verzoekende partij heeft hierbij de eer een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring over te maken op grond van artikel 63 juncto 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tegen de volgende beslissing: ‘Beslissing dd. 13.08.2013 inhoudende een weigering van verlenging van tijdelijke verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten).’”*

In de verdere uiteenzetting van het verzoekschrift omschrijft de verzoeker zijn procesbelang als volgt: *“Verzoekende partij beschikt over een belang dat persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd is. De beslissing, waarbij het tijdelijk verblijf van verzoeker niet meer verlengd wordt, beïnvloedt de rechtstoestand van verzoeker immers op een ongunstige wijze. Verder is het belang actueel en heeft hij er een persoonlijk en rechtstreeks voordeel bij dat de beslissing wordt vernietigd.”*

In het *petitum* wordt gevraagd het verzoekschrift ontvankelijk en gegrond te verklaren en *“bijgevolg de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te vernietigen”*.

Bij het verzoekschrift voegt de verzoeker een afschrift van twee verschillende beslissingen, met name enerzijds de beslissing van 13 augustus 2013 getiteld *“weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)”* en anderzijds een beslissing van 13 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De Raad stelt echter vast dat uit het verzoekschrift niet blijkt dat de verzoeker zich middels zijn annulatieberoep tevens richt tot de afzonderlijke beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 13 augustus 2013 (bijlage 13) nu deze beslissing op geen enkele wijze concreet wordt betrokken bij het voorwerp van het beroep, noch bij de uiteenzetting van het procesbelang en uit het verzoekschrift tevens blijkt dat tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten geen enkel rechtsmiddel wordt ontwikkeld terwijl het aangevoerde middel tegen de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf ook niet op dit bevel om het grondgebied te verlaten kan worden betrokken.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, stelt de advocaat van de verzoeker zich op dit punt naar de wijsheid te gedragen.

Hoewel de verweerder er in de nota met opmerkingen van uit gaat dat mede beroep werd ingesteld tegen het tevens bij het verzoekschrift gevoegde beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 13 augustus 2013 (bijlage 13), is de Raad, gelet op hetgeen voorafgaat van oordeel dat uit het verzoekschrift enkel blijkt dat de beslissing van 13 augustus 2013 houdende weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. De exceptie die ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt aangevoerd, is dan ook zonder voorwerp.

3. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet tijdig laten weten dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De Wet Motivering Bestuurshandelingen is ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoeker heeft een aanvraag op grond van art. 9bis Wet van 15 december 1980 en de richtlijn van 19 juli 2009 ingediend. In het bijzonder heeft verzoeker zich gebaseerd op punt 2.8B van de richtlijn van 19 juli 2009.

Verzoeker kreeg machtiging tot verblijf. Deze machtiging tot verblijf werd meermaals verlengd. Verzoeker heeft steeds in loondienst gewerkt, maar heeft zich gevestigd als zelfstandige. Verzoeker heeft een beroepskaart gekregen, geldig van 18.06.2012 tot 17.06.2013. Verzoeker is aangesloten bij XERIUS, sociaal verzekeringsfonds en betaalt correct de sociale bijdrage als zelfstandige. Verzoeker werkt.

Verzoeker voldoet dan ook aan de voorwaarde van werk. De bedoeling Ik word thans geraadpleegd door is immers dat verzoeker niet ten laste zou vallen van het sociale systeem van de Belgische Staat, vandaar dat er ook een attest van het OCMW dient te worden voorgebracht, dat diegene die gemachtigd werd tot tijdelijk verblijf geen OCMW steun ontvangt. Verzoeker ontvangt geen OCMW steun.

Integendeel, verzoeker betaalt sociale bijdragen aan XERIUS en hij draagt dan ook bij aan het sociale systeem.

De arbeid van verzoeker is volledig legaal. Verzoeker heeft zich ingekocht en is derhalve vennoot in een buurtwinkel. Verzoeker heeft een beroepskaart om te kunnen werken als zelfstandige.

De aard van de arbeid is niet dermate determinerend. Vast staat dat de arbeid op een legale manier wordt uitgevoerd en dat verzoeker door zijn arbeid bijdraagt aan het sociale systeem. Quod non, aangezien verzoeker door zijn arbeid bijdraagt aan het sociale systeem. Verzoeker is dus op geen enkele wijze ten laste van de Belgische Staat, noch OCMW. Verzoeker legt een geldige beroepskaart voor, alsmede bewijzen van betaling aan XERIUS. Dat verzoeker een beroepskaart in plaats van een arbeidskaart voorlegt, gaat in tegen de finaliteit van de opgelegde voorwaarden van verlenging van verblijf, ni. dat verzoeker werkt en niet ten laste valt van de Belgische Staat, noch OCMW. Bovendien gaat de beslissing van de Staatssecretaris in tegen de vrijheid van werk. Verzoeker legt de wetten van de Belgische Staat na en werkt als zelfstandige en is in regel met de reglementering om te kunnen werken als zelfstandige. Verzoeker heeft in zijn buurtwinkel reeds diverse controles gehad en er werden geen inbreuken vastgesteld.

Verzoeker roept tevens de disproportionaliteit in van de beslissing, want of verzoeker nu werkt als zelfstandige dan wel als werknemer, de finaliteit dat verzoeker niet ten laste valt van het sociale systeem van de Belgische Staat doet zich niet voor.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur te dezen is gehouden conform artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de thans bestreden bestuurshandeling duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet; dat deze machtiging tot tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de door hem bekomen arbeidskaart B (...) geldig van 18 juni 2012 tot 17 juni 2013 voor rekening van carrosserie B(...), die werd afgeleverd op basis van het koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers d.d. 7 oktober 2009 (BS 14 oktober 2009); dat de volgende voorwaarden werden opgenomen in de instructies van 12 oktober 2012 voor de verlenging van het tijdelijk verblijf: “een geldige arbeidskaart B met recente bewijzen van effectieve en recente tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches, ...) + geldig nationaal paspoort + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW).”; dat de verzoeker geen geldige arbeidskaart B kon voorleggen en in de plaats daarvan een beroepskaart van zelfstandigen als zaakvoerder van “De B(...)” voorlegt geldig van 4 juli 2013 tot 3 juli 2015 doch dat duidelijk vermeld staat op de beroepskaart dat de geldigheid ervan ondergeschikt is aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl het tijdelijk verblijf was toegestaan op basis van een arbeidskaart B. De gemachtigde concludeert dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf en dat hij op basis van de zelfstandige activiteiten geen verlenging van zijn tijdelijk verblijf kan bekomen.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verzoeker integendeel de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in zijn uiteenzetting van het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* dan ook voldaan zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen en de middelen dienen te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is immers van oordeel dat de kritiek van de verzoeker duidelijk betrekking heeft op de materiële motiveringsplicht.

Er dient hierbij echter wel te worden geduïd dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van het bepaalde in de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet, die de juridische grondslag vormen van de thans bestreden beslissing.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt en dat door de verzoeker ook niet concreet wordt weerlegd dat zijn machtiging tot tijdelijk verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd toegekend op basis van de door de verzoeker bekomen arbeidskaart B die werd afgeleverd op basis van het koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers *d.d.* 7 oktober 2009 (BS 14 oktober 2009), zoals vermeld in de bestreden beslissing. Het administratief dossier bevat een aangetekende brief van de gemachtigde gericht aan de verzoeker van 11 juni 2010 waarbij, in verwijzing naar voornoemd koninklijk besluit, wordt meegedeeld dat een tijdelijk verblijf van één jaar zal worden toegekend mits een arbeidskaart B wordt voorgelegd.

Tevens blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker bij zijn vraag van 10 juli 2013 om verlenging van zijn tijdelijk verblijf een beroepskaart voorlegt als werkend vennoot van VOF B(...) geldig van 4 juli 2013 tot 3 juli 2015 waarbij echter, zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, duidelijk wordt vermeld dat *“de geldigheid van deze kaart is ondergeschikt aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door Dienst Vreemdelingenzaken”*. De verzoeker betwist deze feitelijke vaststellingen niet. Gelet op de tussengekomen weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf, en gelet op het feit dat de beroepskaart slechts geldt onder de voorwaarde van de verlenging van het verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de verzoeker niet op goede gronden voorhouden dat hij legaal zou tewerkgesteld zijn als zelfstandige.

De verzoeker meent wel dat de aard van de arbeid niet determinerend zou zijn voor de verlenging van het tijdelijk verblijf en dat de finaliteit van het verlenen van een verlenging erin zou bestaan dat de betrokkene niet ten laste valt van de Belgische staat hetgeen in zijn geval bewezen wordt door het feit dat hij geen OCMW-steun ontvangt, dat hij legaal werkt als zelfstandige en dat hij zijn sociale bijdragen betaalt.

Dienaangaande wijst de Raad er op dat zowel bij de aanvankelijke toekenning van het tijdelijk verblijfsrecht als bij de beslissing van 12 oktober 2012 waarbij het tijdelijk verblijf werd verlengd tot 17 juni 2013 + 30 dagen duidelijk werd aangegeven dat onder meer een geldige arbeidskaart B als uitdrukkelijke voorwaarde geldt om de verdere verlenging van het tijdelijk verblijf te bekomen. De vaststellingen in de bestreden beslissing dat *“Volgende voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf worden in onze vorige instructies dd. 12.10.2012 opgenomen: **een geldige arbeidskaart B** [vette druk: sic] met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches..) + geldig nationaal paspoort + recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW)”* stemmen volledig overeen met de gegevens van het administratief dossier.

In de bestreden beslissing wordt het volgende geargumenteed:

“Betrokkene verzocht om de verlenging van zijn A-kaart op 10 07.2013. Betrokkene kan geen geldige arbeidskaart B voorleggen en legt in de plaats een beroepskaart van zelfstandigen voor als zaakvoerder van “DE B(…)” geldig van 04.07.2013 tot 03.07.2015. Er staat echter duidelijk vermeld op de beroepskaart dat de geldigheid ervan ondergeschikt is aan het behoud of de verlenging van het verblijf volgens de voorwaarden gesteld door de Dienst vreemdelingenzaken; zijn tijdelijk verblijf was toegestaan op basis van een arbeidskaart B geldig van 18.06.2012 tot 17.06.2013: voor rekening van carrosserie B(…). Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden die werden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf, hierboven geciteerd en kan ook op basis van zijn zelfstandige activiteiten geen verlenging van zijn verblijf bekomen.”

Nu genoegzaam blijkt dat het voorleggen van een geldige arbeidskaart B als expliciete voorwaarde werd gesteld voor de verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf en deze feitelijke constatering door de verzoeker geenszins wordt betwist, dient te worden besloten dat het getuigt van een correcte feitenvinding en dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om in de bestreden beslissing te oordelen dat het tijdelijk verblijf van de verzoeker niet verder verlengd kan worden omdat de verzoeker geen geldige arbeidskaart B heeft voorgelegd.

Waar de verzoeker beweert dat de finaliteit van de verlenging van het tijdelijk verblijf erin zou bestaan dat de verzoeker niet ten laste valt van de Belgische staat, beperkt hij zich tot een loutere bewering en laat hij na deze concreet te onderbouwen. Zoals hierboven gesteld, blijkt dat de verlenging van het tijdelijk verblijf uitdrukkelijk afhankelijk werd gesteld van het voorleggen van een geldige arbeidskaart B. Deze voorwaarde is, gelet op de in de beslissing van 12 oktober 2012 gehanteerde vette druk, primordiaal. De vermelding dat ook een recent attest moet worden voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat of het OCMW is slechts één van de cumulatieve voorwaarden waaronder een verblijfsverlenging kan worden toegestaan. Hieruit blijkt dan ook niet dat de werkelijke finaliteit van de verlenging van het tijdelijk verblijf erin zou bestaan dat de verzoeker niet ten laste valt van de staat of het OCMW. Overigens dient er op te worden gewezen dat aan de verzoeker een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers (BS 14/10/2009) en dat uit dit koninklijk besluit en zijn aanhef duidelijk blijkt dat deze regeling tot doel strekt de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten te linken aan het voeren regularisatiebeleid teneinde de overheden bevoegd voor het toekennen van verblijfsvergunningen en het afleveren van arbeidskaarten B in staat te stellen dit te doen binnen een duidelijk en precies wettelijk kader. Het moet dan ook wel degelijk gaan om tewerkstelling als arbeidskracht met een arbeidskaart B, een tewerkstelling als zelfstandige wordt in het voornoemde koninklijk besluit niet geregeld.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat de verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven.

Er ligt geen schending voor van de materiële motiveringsplicht.

In de mate dat de verzoeker met zijn kritiek dat de bestreden beslissing disproportioneel is tevens zou doelen op een schending van het proportionaliteitsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Het enige middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE